

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 22ας Μαρτίου 2017*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία κηρύξεως εκπτώσεως — Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης The Specials — Ουσιαστική χρήση — Άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος — Άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009»

Στην υπόθεση T-336/15,

Windrush Aka LLP, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον S. Malynicz, QC, και την S. Britton, solicitor,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον J. Crespo Carillo,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Jerry Dammers, κάτοικος Λονδίνου, εκπροσωπούμενος από την C. Fehler, solicitor, και από τους H. Cuddigan και B. Brandreth, barristers,

με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 18ης Μαρτίου 2015 (υπόθεση R 1412/2014-1), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως εκπτώσεως μεταξύ της Windrush Aka και του J. Dammers,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Reliқанová, πρόεδρο, V. Valančius (εισηγητή) και U. Öberg, δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Ιουνίου 2015,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Νοεμβρίου 2015,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του παρεμβαίνοντος που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Νοεμβρίου 2015,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Δεκεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 27 Ιουλίου 2005 ο παρεμβαίνων, Jerry Dammers, επέτυχε, ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1)], να καταχωρισθεί, με αριθμό 3725082, το λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης The Specials.
- 2 Οι υπηρεσίες και τα προϊόντα για τα οποία καταχωρίστηκε το προαναφερθέν σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπάγονταν στις κλάσεις 9, 16, 25 και 41 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούσαν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:
  - κλάση 9: «Συσκευές και όργανα επιστημονικά, ναυτικά, τοπογραφικά, φωτογραφικά, κινηματογραφικά, οπτικά, ζύγισης, μέτρησης, σηματοδότησης, ελέγχου (επιτήρησης), βοήθειας (διάσωσης) και διδασκαλίας· συσκευές και όργανα για τη μεταφορά, διανομή, μετατροπή, αποθήκευση, ρύθμιση και έλεγχο του ηλεκτρικού ρεύματος· συσκευές εγγραφής ήχου και εικόνας, συσκευές μετάδοσης ήχου και εικόνας, καθώς και συσκευές αναπαραγωγής ήχου και εικόνας· μέσα αποθήκευσης μαγνητικών δεδομένων, δίσκοι εγγραφών· αυτόματοι πωλητές και μηχανισμοί για συσκευές με κερματοδέκτη· ταμειακές μηχανές, αριθμομηχανές, εξοπλισμός για την επεξεργασία δεδομένων και ηλεκτρονικοί υπολογιστές· συσκευές πυρόσβεσης»·
  - κλάση 16: «Συσκευασίες σύμπυκνων δίσκων, ταινιών ήχου και ψηφιακών βιντεοδίσκων· φωτογραφίες, έντυπο υλικό και επιγραφές ως καλύμματα, τεύχη και ετικέτες σύμπυκνων δίσκων, ταινιών ήχου και ψηφιακών βιντεοδίσκων· φωτογραφίες, έντυπο υλικό και επιγραφές για την παραγωγή αφισών»·
  - κλάση 25: «Ενδύματα, υποδήματα και είδη πιλοποιίας»·
  - κλάση 41: «Εκπαίδευση· επιμόρφωση (επαγγελματική κατάρτιση)· ψυχαγωγία· αθλητικές και πολιτιστικές δραστηριότητες»·
- 3 Στις 30 Οκτωβρίου 2012 η προσφεύγουσα, Windrush Aka LLP, υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως από το δικαίωμα επί του προαναφερθέντος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βάσει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, όσον αφορά το σύνολο των προϊόντων και των υπηρεσιών που μνημονεύονται στη σκέψη 2 ανωτέρω, υποστηρίζοντας ότι δεν υπήρξε ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού.
- 4 Με απόφαση της 17ης Μαρτίου 2014 το τμήμα ακυρώσεων έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως. Το εν λόγω τμήμα ακυρώσεων κήρυξε την έκπτωση του δικαιούχου από το δικαίωμά του επί του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που

μνημονεύονται στη σκέψη 2 ανωτέρω, εξαιρουμένων των «σύμπυκνων δίσκων [ήχου-εικόνας]» και των «τηλεφορτώσιμων ηλεκτρονικών εκδόσεων», που εμπίπτουν στην κλάση 9 και ως προς τους οποίους το εν λόγω τμήμα ακυρώσεων διατήρησε σε ισχύ την εγκυρότητα της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.

- 5 Στις 19 Μαΐου 2014 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων καθ' ο μέτρο το εν λόγω τμήμα ακυρώσεων είχε διατηρήσει σε ισχύ την εγκυρότητα της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα προϊόντα που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 4 ανωτέρω.
- 6 Με απόφαση της 18ης Μαρτίου 2015 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) το πρώτο τμήμα προσφυγών του EUIPO έκανε εν μέρει δεκτή την προσφυγή. Το εν λόγω τμήμα προσφυγών ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων καθ' ο μέτρο το τμήμα ακυρώσεων είχε διατηρήσει σε ισχύ την εγκυρότητα της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος όσον αφορά τις «τηλεφορτώσιμες ηλεκτρονικές εκδόσεις», που εμπίπτουν στην κλάση 9, και κήρυξε την έκπτωση του δικαιούχου από το δικαίωμά του επί του σήματος αυτού όσον αφορά τα συγκεκριμένα προϊόντα. Αντιθέτως, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε την εγκυρότητα του επίμαχου σήματος όσον αφορά τους «σύμπυκνους δίσκους [ήχου-εικόνας]», που εμπίπτουν στην κλάση 9, με το σκεπτικό ότι το σήμα αυτό είχε χρησιμοποιηθεί από τρίτον με τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος και ότι το σήμα αυτό είχε αποτελέσει το αντικείμενο ουσιαστικής χρήσεως όσον αφορά τα εν λόγω προϊόντα.

Αιτήματα των διαδίκων

- 7 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.
- 8 Το EUIPO και ο παρεμβαίνων ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
  - να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 9 Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται, κατ' ουσίαν, από παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, καθόσον το τμήμα προσφυγών εκτίμησε εσφαλμένως, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, ότι ο παρεμβαίνων είχε παράσχει εγκύρως τη συγκατάθεσή του για τη χρήση του επίμαχου σήματος από τρίτον, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 10 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο EUIPO, αν επί διάστημα πέντε συνεχών ετών δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωρισθεί και δεν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση.
- 11 Συναφώς, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, η χρήση του σήματος με τη συγκατάθεση του δικαιούχου θεωρείται ότι γίνεται από τον δικαιούχο.

- 12 Προκαταρκτικώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι το επίμαχο σήμα είχε αποτελέσει το αντικείμενο ουσιαστικής χρήσεως όσον αφορά τους «σύμπυκνους δίσκους [ήχου-εικόνας]», που εμπίπτουν στην κλάση 9.
- 13 Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι το ποσό των δικαιωμάτων που καταβάλλονταν στον παρεμβαίνοντα έναντι της χρήσεως του επίμαχου σήματος, ποσό το οποίο μνημόνευσε ο παρεμβαίνων ενώπιον του EUIPO, ήταν υπερβολικά χαμηλό για να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος. Το επιχείρημα αυτό, στον βαθμό που αποσκοπεί στο να κλονίσει, για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, την εκτίμηση στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών όσον αφορά την ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί ανάπτυξη του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 ή ότι συνδέεται στενά με τον λόγο αυτόν.
- 14 Επομένως, στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί μόνον επί του ζητήματος αν η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα προϊόντα αυτά έγινε με τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.
- 15 Προς στήριξη του μοναδικού λόγου ακυρώσεως τον οποίο επικαλείται, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε αιτιάσεις.

Επί της πρώτης αιτιάσεως, η οποία αντλείται από το ότι δεν ελήφθη υπόψη το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009

- 16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στην προσβαλλομένη απόφαση, το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως αναφέρθηκε στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, ενώ η διάταξη αυτή δεν ήταν κρίσιμη για την απόφαση επί της συγκεκριμένης υποθέσεως της οποίας είχε επιληφθεί, σε αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 15, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.
- 17 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως ενός σήματος περιλαμβάνει επίσης την απόδειξη χρήσεως του σήματος υπό μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία όμως δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος στην καταχωρισμένη του μορφή.
- 18 Σκοπός της εν λόγω διατάξεως, με την οποία αποφεύγεται η απαίτηση απόλυτης ομοιότητας μεταξύ της χρησιμοποιούμενης μορφής του σήματος και της μορφής υπό την οποία το σήμα καταχωρίστηκε, είναι η παροχή της δυνατότητας στον δικαιούχο του σήματος, στο πλαίσιο της εμπορικής του εκμεταλλεύσεως, να επιφέρει επί του σχετικού σημείου τις τροποποιήσεις εκείνες οι οποίες, χωρίς να μεταβάλλουν τον διακριτικό του χαρακτήρα, καθιστούν δυνατή την καλύτερη προσαρμογή του στις απαιτήσεις εμπορίας και διαφημίσεως των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών. Σύμφωνα με τον σκοπό της εν λόγω διατάξεως, το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της πρέπει να περιορίζεται σε καταστάσεις όπου το σημείο που χρησιμοποιεί συγκεκριμένα ο δικαιούχος σήματος για τον προσδιορισμό υπηρεσιών ή προϊόντων, για τα οποία το σήμα καταχωρίστηκε, αποτελεί τη μορφή υπό την οποία γίνεται η εμπορική εκμετάλλευση του ίδιου αυτού σήματος [βλ. απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Sony Computer Entertainment Europe κατά ΓΕΕΑ – Marpefa (Vieta), T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 19 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το ζήτημα της ενδεχόμενης χρήσεως του επίμαχου σήματος υπό μορφή διαφορετική από την καταχωρισμένη δεν αποτελούσε μέρος του αντικείμενου της διαφοράς ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων ούτε ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

- 20 Επιπλέον, οι διάδικοι συμφωνούν ως προς την εκτίμηση ότι το τμήμα προσφυγών είχε κληθεί να αποφανθεί, βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, επί του ζητήματος αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει, ή όχι, τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος και ότι το τμήμα προσφυγών, αναφερόμενο στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, δεν αναφέρθηκε στη διάταξη που είναι εφαρμοστέα προς τον σκοπό αυτό.
- 21 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών, στα σημεία 38 έως 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος. Πράγματι, το τμήμα προσφυγών προέβη, προς τον σκοπό αυτό, σε ερμηνεία της συμβάσεως την οποία είχε επικαλεσθεί η προσφεύγουσα και η οποία είχε συναφθεί στις 8 Ιουνίου 1979 μεταξύ, αφενός, του παρεμβαίνοντος και άλλων καλλιτεχνών και, αφετέρου, μιας δισκογραφικής εταιρίας (στο εξής: σύμβαση της 8ης Ιουνίου 1979), προκειμένου να προσδιορισθεί αν από τη σύμβαση αυτή προέκυπτε ότι ο παρεμβαίνων είχε παράσχει, ή όχι, τη συγκατάθεσή του ως προς την εκ μέρους της εν λόγω δισκογραφικής εταιρίας χρήση της ονομασίας του μουσικού συγκροτήματος «The Specials». Συναφώς, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εκ μέρους της εν λόγω δισκογραφικής εταιρίας χρήση της ονομασίας αυτής είχε λάβει χώρα με τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος.
- 22 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επί του ζητήματος του οποίου είχε επιληφθεί και το οποίο συνίστατο στο αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος και ότι, προς τον σκοπό αυτό, το τμήμα προσφυγών εφαρμόσε το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.
- 23 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών αναφέρθηκε στο άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 αντί του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού συνιστά σφάλμα αμιγώς τυπικής φύσεως το οποίο δεν είχε καμία επιρροή επί του αποτελέσματος της εκτιμήσεως στην οποία προέβη το τμήμα αυτό όσον αφορά το ζήτημα του οποίου είχε επιληφθεί.
- 24 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, η οποία αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της συγκαταθέσεως, ως αυτοτελούς έννοιας του δικαίου της Ένωσης

- 25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών, μη λαμβάνοντας υπόψη το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 για να εκτιμήσει αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος, παρέβλεψε το γεγονός ότι η έννοια της συγκαταθέσεως για τη χρήση, περί της οποίας γίνεται λόγος στη διάταξη αυτή, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα μόνον του δικαίου της Ένωσης. Συναφώς, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το τμήμα προσφυγών, απορρίπτοντας τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, εσφαλμένως στηρίχθηκε στην ανυπαρξία αποφάσεων του High Court of Justice (England and Wales) [άνωτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία)] που να έχουν ερμηνεύσει τις κρίσιμες διατάξεις της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979.
- 26 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών ερμήνευσε εσφαλμένως ορισμένες διατάξεις της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979, καθόσον δεν δέχθηκε ότι η σύμβαση αυτή συνεπαγόταν τη μεταβίβαση σε τρίτον όλων των δικαιωμάτων σχετικά με τη χρήση της ονομασίας του μουσικού συγκροτήματος «The Specials» σε σχέση με τις μουσικές ηχογραφήσεις που είχε πραγματοποιήσει το εν λόγω συγκρότημα.
- 27 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχειρήμα της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών δεν αξιολόγησε την έννοια της συγκαταθέσεως για τη χρήση υπό το πρίσμα μόνον του δικαίου της Ένωσης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το εν λόγω επιχειρήμα στηρίζεται στην παραδοχή ότι το εν λόγω τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη, όπως υποστηρίχθηκε, το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 για

να εκτιμήσει αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος. Όπως επισημάνθηκε, όμως, στη σκέψη 22 ανωτέρω, οι εκτιμήσεις στις οποίες προέβη το τμήμα προσφυγών όσον αφορά το ζήτημα αυτό στηρίχθηκαν στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

- 28 Επιπλέον, στο σημείο 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών τόνισε ότι, δεδομένου ότι η σύμβαση της 8ης Ιουνίου 1979 διέπεται από το αγγλικό δίκαιο, μόνον το High Court of Justice (England and Wales) [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία)] ήταν αρμόδιο να ερμηνεύσει την εν λόγω σύμβαση. Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επικαλεσθεί καμία απόφαση του εν λόγω δικαιοδοτικού οργάνου που να μπορεί να στηρίξει το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι τα δικαιώματα επί της ονομασίας του μουσικού συγκροτήματος «The Specials» είχαν μεταβιβασθεί σε τρίτον.
- 29 Από το σημείο 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών έκανε λόγο για την ανυπαρξία, ενδεχομένως, σχετικών αποφάσεων του ως άνω δικαιοδοτικού οργάνου μόνον προκειμένου να διαπιστωθεί ότι ένα επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν ήταν τεκμηριωμένο. Αντιθέτως, δεν είναι δυνατό να συναχθεί εξ αυτού, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, ότι το τμήμα προσφυγών αξιολόγησε τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος υπό το πρίσμα τέτοιων αποφάσεων και όχι, όπως το εν λόγω τμήμα προσφυγών ορθώς έπραξε, υπό το πρίσμα του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.
- 30 Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας είναι απορριπτέο.
- 31 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία ορισμένων διατάξεων της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979, το επιχείρημα αυτό πρέπει να εξετασθεί από κοινού με την τέταρτη αιτίαση, με την οποία η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη ορισμένες διατάξεις της εν λόγω συμβάσεως.
- 32 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της τρίτης αιτιάσεως, η οποία αντλείται από αντιστροφή του βάρους αποδείξεως της συγκαταθέσεως για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος

- 33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι το τμήμα αυτό, κατά παράβαση της ως άνω διατάξεως, αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως της συγκαταθέσεως για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως προσήψε στην προσφεύγουσα ότι δεν παρέθεσε δικαστικές αποφάσεις που να στηρίζουν τα επιχειρήματά της σχετικά με το περιεχόμενο ορισμένων διατάξεων της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το εν λόγω τμήμα προσφυγών όφειλε να ζητήσει από τον παρεμβαίνοντα να παράσχει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τη συγκατάθεσή του για τη χρήση του επίμαχου σήματος, εάν εκτιμούσε ως ανεπαρκή τα στοιχεία τα οποία είχαν ήδη προσκομισθεί, και όχι από την προσφεύγουσα να αποδείξει την έλλειψη συγκαταθέσεως του παρεμβαίνοντος.
- 34 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως εκπτώσεως, εναπόκειται στον δικαιούχο του αμφισβητούμενου σήματος να προσκομίσει αποδείξεις περί του ότι έχει παράσχει τη συγκατάθεσή του για την προβαλλόμενη χρήση του σήματος αυτού από τρίτον [βλ. απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2011, Park κατά ΓΕΕΑ – Bae (PINE TREE), T-28/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:7, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 35 Εν προκειμένω, όπως ορθώς υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εναπέκειτο στον παρεμβαίνοντα να προσκομίσει αποδείξεις περί του ότι είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση του επίμαχου σήματος από τρίτον.
- 36 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η ίδια έφερε το βάρος αποδείξεως της ανυπαρξίας μιας τέτοιας συγκαταθέσεως.
- 37 Πράγματι, πρώτον, αφενός, από το σημείο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι ο παρεμβαίνων προσκόμισε, με τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως την οποία είχε υποβάλει η προσφεύγουσα, πίνακες σχετικούς με τα δικαιώματα που καταβάλλονταν από τρίτους για την εκ μέρους τους χρήση του επίμαχου σήματος. Αφετέρου, το τμήμα προσφυγών τόνισε, στα σημεία 42 και 43 της εν λόγω αποφάσεως, ότι η χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος είχε δώσει λαβή για την καταβολή δικαιωμάτων προς όφελος του παρεμβαίνοντος καθ' όλη την περίοδο για την οποία έπρεπε να αποδειχθεί η χρήση του επίμαχου σήματος, στοιχείο βάσει του οποίου το εν λόγω τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπήρχε συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος. Εξ αυτών προκύπτει ότι, ακριβώς επί τη βάση αποδεικτικών στοιχείων τα οποία προσκόμισε ο παρεμβαίνων, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπήρχε η εν λόγω συγκατάθεση, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω.
- 38 Δεύτερον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 29 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος υπό το πρίσμα αποφάσεων που έχουν εκδοθεί, ενδεχομένως, από το High Court of Justice (England and Wales) [άνωτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία)].
- 39 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η ίδια έφερε το βάρος αποδείξεως της ανυπαρξίας συγκαταθέσεως του παρεμβαίνοντος για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος.
- 40 Επομένως, η τρίτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της τέταρτης αιτιάσεως, η οποία αντλείται από το ότι δεν ελήφθησαν υπόψη ορισμένες διατάξεις της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979

- 41 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη ορισμένες διατάξεις της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979, από τις οποίες προκύπτει, κατά την άποψή της, ότι ο παρεμβαίνων είχε μεταβιβάσει δικαιώματα που συνδέονται με τη δραστηριότητα του μουσικού συγκροτήματος «The Specials», συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων σχετικά με κάθε χρήση της ονομασίας του συγκροτήματος αυτού, επίσης σχετικά με τη χρήση της ως σήματος, έτσι ώστε αυτός να μην είναι πλέον δικαιούχος των εν λόγω δικαιωμάτων. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, λόγω της μεταβιβάσεως των δικαιωμάτων αυτών, τα στοιχεία τα οποία προσκόμισε ο παρεμβαίνων, αντιθέτως προς ό,τι εκτίμησε το τμήμα προσφυγών, δεν ήσαν ικανά να αποδείξουν ότι αυτός είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος.
- 42 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα σχετικά με την εκ μέρους του παρεμβαίνοντος προβαλλόμενη μεταβίβαση των δικαιωμάτων του δυνάμει της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979, το EUIPO αμφισβητεί το παραδεκτό του επιχειρήματος αυτού. Το EUIPO υποστηρίζει ότι, με το επιχείρημα αυτό, η προσφεύγουσα διατείνεται στην πραγματικότητα ότι ο παρεμβαίνων δεν διέθετε το δικαίωμα να ζητήσει την καταχώριση του επίμαχου σήματος και ότι, κατά συνέπεια, αυτός ενήργησε κακόπιστα υποβάλλοντας την αίτηση καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009. Κατά την άποψη του EUIPO, αφενός, η

διάταξη αυτή δεν είναι εφαρμοστέα στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως εκπτώσεως από το δικαίωμα επί σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 αφορά τη χρήση σήματος και όχι το ιδιοκτησιακό καθεστώς του.

- 43 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης κηρύσσεται άκυρο, κατόπιν αιτήσεως που υποβάλλεται στο EUIPO ή κατόπιν ανταγωγής ασκηθείσας στο πλαίσιο αγωγής λόγω παραποίησης/απομιμήσεως σήματος, σε περίπτωση κατά την οποία ο αιτών την καταχώριση σήματος ενήργησε κακόπιστα κατά την υποβολή της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος.
- 44 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η χρήση του επίμαχου σήματος βασιζόταν σε δικαιώματα τα οποία ο παρεμβαίνων είχε μεταβιβάσει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δυνάμει της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979 και των οποίων, κατά συνέπεια, αυτός δεν ήταν πλέον δικαιούχος κατά το χρονικό σημείο της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού.
- 45 Βεβαίως, το επιχείρημα αυτό μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι υποδηλώνει ότι ο παρεμβαίνων δεν μπορούσε να υποβάλει αίτηση για την καταχώριση της ονομασίας του μουσικού συγκροτήματος «The Specials» ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ωστόσο, στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως εκπτώσεως από το δικαίωμα επί του επίμαχου σήματος, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε, στηριζόμενη στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, ότι ο παρεμβαίνων ενήργησε κακόπιστα κατά το χρονικό σημείο της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος.
- 46 Πράγματι, η προσφεύγουσα εκτιμά απλώς και μόνον ότι ο παρεμβαίνων δεν μπορούσε να παράσχει τη συγκατάθεσή του, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος κατά την περίοδο για την οποία θα πρέπει να αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού, εφόσον δεν ήταν πλέον δικαιούχος των δικαιωμάτων που είχαν μεταβιβασθεί δυνάμει της συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979. Κατά συνέπεια, το EUIPO εσφαλμένως αμφισβητεί το παραδεκτό του επιχειρήματος της προσφεύγουσας.
- 47 Ωστόσο, το EUIPO ορθώς αμφισβητεί το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού. Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές προς απόδειξη του ότι, σύμφωνα με το άρθρο 51, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος από τον παρεμβαίνοντα ή με τη συγκατάθεσή του.
- 48 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η ratio legis της απαιτήσεως για ουσιαστική χρήση του σήματος, ως προϋπόθεση για την προστασία του σήματος δυνάμει του δικαίου της Ένωσης, έγκειται στο γεγονός ότι το μητρώο του EUIPO δεν έχει χαρακτήρα πάγιο και στατικό και δεν παρέχει στον αδρανή δικαιούχο απεριόριστης διάρκειας μονοπώλιο επί του σήματος [απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, *centrotherm Clean Solutions* κατά ΓΕΕΑ – *Centrotherm Systemtechnik* (CENTROTHERM), T-427/09, EU:T:2011:480, σκέψη 24].
- 49 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι ο παρεμβαίνων επέτυχε να καταχωρισθεί το επίμαχο σήμα στις 27 Ιουλίου 2005 και ότι, ως δικαιούχος του σήματος αυτού, έχει, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 207/2009, αποκλειστικό δικαίωμα επί του σήματος αυτού. Από τις διατάξεις των άρθρων 51 και 55 κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι ένα σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης καλύπτεται από το τεκμήριο εγκυρότητας [βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, *Fürstlich Castell'sches Domänenamt* κατά ΓΕΕΑ – *Castel Frères* (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, σκέψη 27, και της 25ης Νοεμβρίου 2015, *Ewald Dörken* κατά ΓΕΕΑ – *Schürmann* (VENT ROLL), T-223/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:879, σκέψη 56].
- 50 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται λυσιτελώς, προς στήριξη της προσφυγής της, η οποία αφορά διαδικασία κηρύξεως εκπτώσεως στηριζόμενη επί του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009, τη προβαλλόμενη μεταβίβαση, δυνάμει της

συμβάσεως της 8ης Ιουνίου 1979, των δικαιωμάτων επί της ονομασίας του μουσικού συγκροτήματος «The Specials» προκειμένου να αποδείξει ότι το επίμαχο σήμα, το οποίο καταχωρίστηκε στις 27 Ιουλίου 2005, δεν αποτέλεσε, όπως υποστηρίχθηκε, αντικείμενο ουσιαστικής χρήσεως από τον παρεμβαίνοντα ή με τη συγκατάθεσή του, κατά την έννοια του άρθρου 15 του κανονισμού 207/2009.

- 51 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα που αντλείται από το ότι τα στοιχεία που προσκόμισε ο παρεμβαίνων στερούνταν αποδεικτικής αξίας, υπενθυμίζεται ότι εναπέκειτο σε αυτόν να προσκομίσει αποδείξεις περί του ότι είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση του ως άνω σήματος από τρίτον.
- 52 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της σπουδαιότητας του αποτελέσματος που συνίσταται στην απόσβεση του αποκλειστικού δικαιώματος του δικαιούχου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης να χρησιμοποιεί το σήμα αυτό, αποτελέσματος που επιφέρει η ως άνω συγκατάθεση, η τελευταία αυτή συγκατάθεση πρέπει να διατυπώνεται κατά τρόπο που να εκφράζει με βεβαιότητα τη βούληση παραίτησεως από το δικαίωμα αυτό. Μια τέτοια βούληση προκύπτει συνήθως από τη ρητή διατύπωση της συγκαταθέσεως. Εντούτοις, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η συγκατάθεση μπορεί να προκύψει σιωπηρώς από περιστάσεις ή στοιχεία προγενέστερα, σύγχρονα ή μεταγενέστερα της χρήσεως του επίμαχου σήματος από τρίτον, τα οποία εκφράζουν επίσης, κατά τρόπο βέβαιο, παραίτηση του δικαιούχου από το δικαίωμά του [βλ. αποφάσεις της 13ης Ιανουαρίου 2011, PINE TREE, T-28/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:7, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 30ής Ιανουαρίου 2015, Now Wireless κατά ΓΕΕΑ – Starbucks (HK) (now), T-278/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:57, σκέψη 35].
- 53 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως υποβλήθηκε από την προσφεύγουσα στις 30 Οκτωβρίου 2012, η προβλεπόμενη από την προαναφερθείσα διάταξη πενταετής περίοδος εκτεινόταν από τις 30 Οκτωβρίου 2007 έως τις 29 Οκτωβρίου 2012 (στο εξής: κρίσιμη περίοδος), πράγμα το οποίο δεν αμφισβητούν οι διάδικοι.
- 54 Προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του επίμαχου σήματος κατά την κρίσιμη περίοδο, ο παρεμβαίνων προσκόμισε ενώπιον του EUIPO έγγραφα απευθυνθέντα σε αυτόν από έναν λογιστή, στα οποία εκτίθενται λεπτομερώς τα δικαιώματα που του είχαν καταβάλει τρίτοι οι οποίοι είχαν χρησιμοποιήσει το επίμαχο σήμα μεταξύ 2007 και 2012, καθώς και λεπτομερείς πίνακες σχετικά με τα δικαιώματα αυτά αναφορικώς με την ίδια περίοδο.
- 55 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη γνησιότητα των εγγράφων αυτών. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι τα έγγραφα αυτά δεν αποδεικνύουν επαρκώς κατά νόμον τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος για τη χρήση του επίμαχου σήματος από τρίτους των οποίων τα ονόματα εμφανίζονται στα εν λόγω έγγραφα.
- 56 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, κατά τη νομολογία, όταν ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης επικαλείται πράξεις οι οποίες βεβαιώνουν τη χρήση του σήματος αυτού από τρίτον προς απόδειξη της υπάρξεως ουσιαστικής χρήσεως του εν λόγω σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 15 του κανονισμού 207/2009, ο δικαιούχος αυτός αναγνωρίζει, σιωπηρώς, ότι η χρήση αυτή έλαβε χώρα με τη συγκατάθεσή του (βλ. αποφάσεις της 13ης Ιανουαρίου 2011, PINE TREE, T-28/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:7, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 30ής Ιανουαρίου 2015, now, T-278/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:57, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επιπλέον, είναι ελάχιστα πιθανό να μπορούσε ο παρεμβαίνων να έχει στη διάθεσή του τα ως άνω έγγραφα και να τα προσκομίσει ως αποδεικτικά στοιχεία σχετικώς με τη χρήση του επίμαχου σήματος εάν η χρήση αυτή είχε λάβει χώρα παρά τη βούλησή του.
- 57 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα στοιχεία αυτά ήταν αρκούντως σοβαρά ώστε να συναχθεί ότι η χρήση του επίμαχου σήματος είχε λάβει χώρα με τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος κατά την κρίσιμη περίοδο.

- 58 Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών ορθώς επισήμανε, αφενός, στο σημείο 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο παρεμβαίνων είχε εισπράξει δικαιώματα έναντι της εγκρίσεως που είχε παράσχει σε τρίτους ως προς την εκ μέρους τους χρήση του επίμαχου σήματος και, αφετέρου, ορθώς εκτίμησε, στο σημείο 45 της εν λόγω αποφάσεως, ότι το σήμα αυτό είχε χρησιμοποιηθεί με τη συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος.
- 59 Συνεπώς, η τέταρτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της πέμπτης αιτιάσεως, η οποία αντλείται από το ότι ελήφθησαν υπόψη αλυσιτελή στοιχεία

- 60 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι εξέτασε αν ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, λαμβάνοντας υπόψη τρία στοιχεία που ήταν, κατά την προσφεύγουσα, αλυσιτελή προς τον σκοπό αυτό. Συγκεκριμένα, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν ασκεί επιρροή, πρώτον, η περίπτωση για την οποία έκανε λόγο το τμήμα προσφυγών στο σημείο 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως και η οποία συνίσταται στο ότι τα δικαιώματα που συνδέονται με μια ονομασία ή με ένα σήμα δεν αποτελούσαν, συνήθως, αντικείμενο μεταβιβάσεως στο πλαίσιο συμβάσεως ηχογραφήσεως μουσικής έχουσας ως συμβαλλόμενα μέρη έναν καλλιτέχνη και μια δισκογραφική εταιρία. Δεύτερον, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν ασκεί, επίσης, επιρροή το γεγονός, το οποίο διαπιστώθηκε στο σημείο 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η δισκογραφική εταιρία, με την οποία ο παρεμβαίνων είχε συνάψει τη σύμβαση της 8ης Ιουνίου 1979, δεν είχε διεκδικήσει δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος ενώπιον του EUIPO. Τρίτον, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών ερμηνεύει, στο σημείο 44 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας υπό την έννοια ότι κατατείνουν στο να αποδειχθεί ότι ο παρεμβαίνων είχε ενεργήσει κακόπιστα υποβάλλοντας την αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, θα την υποχρέωνε, εκ των πραγμάτων, να υποβάλει αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του επίμαχου σήματος στηριζόμενη στο ζήτημα αυτό. Κατά την προσφεύγουσα, το ζήτημα αν ο παρεμβαίνων ενήργησε, ενδεχομένως, κακόπιστα δεν ασκεί, όμως, επιρροή επί της αξιολογήσεως της υπάρξεως της συγκαταθέσεώς του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος.
- 61 Όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 37 και 54 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπήρχε συγκατάθεση του παρεμβαίνοντος βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο τελευταίος, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω, ιδίως δε βάσει των εγγράφων τα οποία είχε συντάξει ένας λογιστής και στα οποία εκτίθενται λεπτομερώς τα δικαιώματα που είχαν καταβληθεί στον παρεμβαίνοντα έναντι της χρήσεως του επίμαχου σήματος καθώς και βάσει των λεπτομερών πινάκων σχετικά με τα δικαιώματα αυτά κατά την κρίσιμη περίοδο. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 57 ανωτέρω, τα εν λόγω στοιχεία ήταν επαρκή, από μόνα τους, για να αποδειχθεί ότι ο παρεμβαίνων είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του για τη χρήση από τρίτον του επίμαχου σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.
- 62 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι οι παρατηρήσεις του τμήματος προσφυγών, οι οποίες αποτέλεσαν αντικείμενο επικρίσεων εκ μέρους της προσφεύγουσας, δεν αποσκοπούσαν, αυτές καθαυτές, να αποδείξουν την ύπαρξη συγκαταθέσεως του παρεμβαίνοντος, αλλά ότι διατυπώθηκαν προς απάντηση στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας τα οποία προβλήθηκαν ενώπιον του εν λόγω τμήματος προσφυγών, όπως αυτά συνοψίσθηκαν στο σημείο 14, πρώτη έως πέμπτη περίπτωση, και στο σημείο 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 63 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η πέμπτη αιτίαση είναι αλυσιτελής και ότι, κατά συνέπεια, είναι απορριπτέα.

- 64 Δεδομένου ότι καμία από τις αιτιάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι βάσιμη, ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός και, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 65 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του EUIPO και του παρεμβαίνοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τη Windrush Aka LLP στα δικαστικά έξοδα.**

Pelikánová

Valančius

Öberg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Μαρτίου 2017.

(υπογραφές)